

ρος κοῖλον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν λιμνάζοντα ὕδατα, ὡς τὸ τελευτάριον Σάμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Τριφυλ.)

ἀποτοκίζω ἀμάρτ. ἔποτοκίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

Ὑπενθυμίζω εὐεργεσίαν πρὸς ὄνειδισμόν (οἶονε δια-
λαλῶν αὐτὴν ὡς ἡ μετὰ τὴν ὥτοκίαν κακκαρίζουσα ὄρνις):
Κάθα ὦρα καὶ σιμὴ μου ἔποτοκίζει ἐκείνῃ ποῦ μου ὄδωκε
ἰπέρουσι. Γύρισέ του τα πίσω νὰ μὴ ἔγροικῶ νὰ σοῦ τὰ ἔποτοκίζῃ.
Συνών. ἰδ. ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω.

ἀποτόκιμα τό, ἀμάρτ. ἔποτόκιμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Ὑπενθυμίζω εὐεργεσίας πρὸς ὄνειδισμόν: Δὲ θέλω
πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια του, γιατί σὲ λίγο θὰ κινήσῃ τὰ ἔποτο-
κίσματα.

ἀποτοκιστής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἔποτοκίστρα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Θηλ., ἡ ὑπενθυμίζουσα γενομένην εὐεργεσίαν: Ἐποτο-
κίστρα ναι καὶ δὲ θέλω πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια τῆς. Συνών.
ἀποχτυποῦ.

ἀπότοκο τό, Ἄμοργ. Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν.
Κρήτ. (Σητ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. ἀπότικο Κῶς
Νίσουρ. ἔποτοκο Κρήτ. Πελοπ. ἀπόκοιτο Ἀνάφ. Ἄνδρ.
Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κέως Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ.
Γαλανᾶδ. Κορων. Χαλκ.) Σῦρ. κ.ά. ἀπότοκος ὁ, Λέρ.
ἀπότουκος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπότοκος = ὁ ἐκ τινος γεννώ-
μενος, προερχόμενος. Τὸ ἀπόκοιτο ἐκ παρετυμ. πρὸς
τὸ κόττα.

1) Τὸ ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος διαρκῶς μένον φόν
διὰ νὰ προσελκύεται αὕτη καὶ νὰ γεννᾷ ἐκεῖ καὶ οὐχὶ
ἄλλαχού (πολλάκις ἀντὶ τοῦ δύναται νὰ τεθῇ ἄλλο παρό-
μοιον πρᾶγμα, οἷον λευκὸς λίθος, λευκὸν κρόμμυον, λευ-
κὸς σάπων κττ.) ἐνθ' ἄν.: Χωρὶς ἀπόκοιτο δὲ γαθίζει ἡ ὄρνιθα
νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Κρήτ. Ἡφῆκε ἀπότοκο 'ς τὴ φωλεᾷ γὰ
νὰ μῆνῃ ἡ ὄρνιθα νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Σητ. Συνών. ἄβγο-
μάννα 3, ἄβγότοκο, ἀποτόκι, ἀποφώλι, πρόσαβγο,
προσφώλι, πρόσφωλος, φώλι, φωλίτης, φῶλος.

2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν φόν Ἄνδρ.

***ἀπότοκος** ἐπίθ. ἀπόκοιτη ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

1) Ὁρνις ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ γεννᾷ. 2) Ἡ τελευταία
γεννηθεῖσα θυγάτηρ.

ἀπότολμα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 23.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπότολμος. Τύπ. ἀπότορμα μεσν.
παρὰ Μαχαιρ. 1,580 (ἐκδ. RDawkins).

Μετὰ τόλμης, ἄνευ δειλίας: Ποίημ.

Τὸ φοβερὸν κλειδί δὲν ἔπιασα κι ἀκόμα
δὲν ἄγγιξα δειλὰ ἢ ἀπότολμα τὴν πύλην
ποῦ φέρνει 'ς τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα Ἐλευσίνα

ἀποτολμιά ἡ, ἀμάρτ. ἔποτολμιά Κύπρ. ἔποτορμιά
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποτολμία, παρ' ὃ καὶ ἀποτορ-
μία. Πβ. Μαχαιρ. 1,360 (ἐκδ. RDawkins) «θωρῶντα
οἱ Γενουβίσοι τὴν ἀποτορμίαν τοῦ παιδίου ἐπροσδέκτη-
σάν τον πολλὰ καλά».

Τὸ νὰ τολμᾷ τις, τόλμη. Συνών. ἀποκότῃσι, ἀπο-
κοτμά.

ἀπότολμος ἐπίθ. Κύπρ. — ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 2

39 — Λεξ. Βλαστ. ἔποτολμος Κύπρ. ἀπότορμος Κύπρ.
ἔποτορμος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπότολμος = ἄτολμος. Τὸ ἀπό-
τορμος καὶ μεσν.

1) Τολμηρὸς Κύπρ. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.:
Ἄσμ.

Ποιὸς ἐν' ἄξις τῶι ἀπότορμος νὰ πᾶ' νὰ τῆς συντύθῃ;

Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν ἀπὸ χέρι ἀπότολμο | ξεχωριστοῦ τεχνίτη

φανταστικὸν σὰν ἄνλο | δείχνεται κάθε σπῖτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 16 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἂν ἦτον τόσα ἀπότολμος νὰ
τοὺς ἀντιμύλῃ, | εὐτὺς χάμω τὸν ἔρριπταν, πολλὰ τὸν
τιμωροῦσαν» καὶ Μαχαιρ. 1,14 (ἐκδ. RDawkins) «τοῦτον
τὸ χαρτὶν μας . . . βουλλωμένον ἔχε το εἰς φύλαξιν εἰς
καλὸν τόπον καὶ μηδὲν εἶναι τινὰς ἀπότορμος νὰ τὸ ἀνοίξῃ
ἢ νὰ τὸ διαβάσῃ». Συνών. παράτολμος. 2) Ταχύς
Κύπρ.: Ἄσμ.

Πκοιὸς ἐν' καλὸς τῶι γλήρορος νὰ φτάσῃ τὴν τθυράν του;

— Ἐγὼ 'μ' ἄξις τῶι ἀπότολμος νὰ φτάσω τὴν τθυράν μου
(λέγει ὁ ἵππος).

Ἄν ἐν' ὁ μαῦρος σου καλὸς, φτάν-νεις του ποῦ τοὺς στρών-νουν,
εἶδ' ἐν' ὁ ποῦ τοὺς ἔποτορμους, φτάν-νεις ποῦ στεφανών-νουν.

ἀποτολμῶ Ἡπ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 179
ἔποτολμῶ Κύπρ. ἀποτορμῶ Κύπρ. ἔποτορμῶ Κύπρ. ἀπο-
τολμίζω Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτολμῶ. Τὸ ἀποτορμῶ καὶ μεσν. Πβ.
Μαχαιρ. 1,76 (ἐκδ. RDawkins) «νὰ μὲν ἀποτορμοῦν . . .
νὰ φεύγουν».

Ἐπιχειρῶ τι μὲ τόλμην ἢ τολμῶ πέραν τοῦ δέοντος
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σῶπα, σῶπ', ἀφεντάκι, δὲν ἀποτολμῶ,

γιατ' εἴμ' ἀντὶ τοῦ γυναιῖκα καὶ χωρίζουμαι

Ἡπ.

Ἄς ἔρτῃ ὁπκοῖος ἔποτολμᾷ νὰ μὲ κακολογήσῃ

Κύπρ. — Ποίημ.

Δοξάζω τὸ κορμὶ ποῦ ἀποτολμάει . . .

θεῖκα νὰ μετρηθῇ μὲ τὴ γαλήνη | τῶν ἀγαλμάτων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπότομα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπότομος.

1) Ἀποτόμως, αἰφνιδίως: Ἐκοψε ἀπότομα τὴ μιγά.
Ἀλλάξε ὁ καιρὸς ἀπότομα. Μ' ἔπιασε ἀπότομα ἡ βροχή.
Σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπότομα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνα.

2) Μεταφ. μὲ τρόπον σκαιόν, τραχύν: Τοῦ εἶπε - τοῦ
μίλησε - τοῦ φέρεθηκε ἀπότομα.

ἀπότομος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀποτόμ'ς Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπότομος. Ὁ τύπ. ἀποτόμ'ς ἐκ τοῦ
μεταπλασμένου ἀποτόμης.

1) Ἀπόκρημνος κοιν.: Βράχος ἀπότομος. Βοννὸ ἀπό-
τομο. Κατηφορὶα ἀπότομη. 2) Αἰφνίδιος κοιν.: Ἐκαμε
τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στάσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπάντε-
χος 1, ἄξαφνος 1. 3) Ὁ μετὰ βίας γινόμενος, βεβια-
σμένος ἔνεκα στενότητος χώρου καὶ τῆς κεκτημένης ταχύ-
τητος κοιν.: Ἐκαμε τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στροφῇ. 4) Μεταφ.
τραχύς, σκαιὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀνθρώπος ἀπότομος.
Γυναιῖκα ἀπότομη. Τρόποι ἀπότομοι κοιν. Συνών. ἄβρω-
τος 3 β, ἀγενής, ἀγροίκητος Β 4, ἀγροίκος Ι 1,
ἀνεύγενος, βάρβαρος, χωρεῖατης, ἀντίθ. εὐγενής,
εὐγενικός. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ φωνῆς σύνηθ.: Φωνὴ ἀπότομη.

